

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőknek

— 2009. december —

Kedves Tesvéreim!

Szeretettel köszöntünk mindenkit lapunk decemberi számának megjelenése alkalmából.

ADVENT. Az *advent* szó jelentése „*eljövétel*”, a latin „*adventus Domini*” kifejezésből származik, ami annyit tesz: „*Úr eljövetele*”.

Krisztus születésének ünnepét, de egyben Krisztus világvégi eljövételét is várjuk. A várakozás csendjében, elmélkedésben és a bűnbánat szentségében készülünk arra, hogy felismerjük és találkozzunk Megváltónkkal.

„*Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit.*” (Lk3,46) Adventi utunkon látjuk a célt, Isten

országát, ahova szeretnénk eljutni. Ha tudjuk az utat, láthatjuk a nehézségeinket is, felmérhetjük az akadályokat, amelyek gátolnak minket az oda vezető úton.

Vannak akadályok, amelyeket nem tudunk, vagy csak nehezen tudunk legyőzni. Ilyenek a betegség, fájdalom, kétségek. Bennünk rejlő legyőzhetetlennek tűnő akadályok: bűneink, gyengeségeink, türelmetlenségünk, állhatatlanságunk.

De advent időszaka, a készüllet időszaka mellett a vigasztalás időszaka is. Vigasztaló, hogy Isten gondoskodik rólunk, elküldte a Megváltót. Vigasztaló az is, hogy Isten szeretetében megerősödhetünk napról napra.

A remény, várakozás és öröm ideje is. A betlehemi jászol mellé ajándékként felajánlhatjuk betegségeinket, fájdalmainkat, nehézségeinket, sőt bűneinket is.

Kegyelmekben gazdag Krisztus-várást, boldog Karácsonyt és Istentől áldott, békés Új Évet kívánok mindnyájatoknak!

Sok szeretettel:

Gáspár Annamária
kórházi lelkigondozó

Mindenható Istenünk!

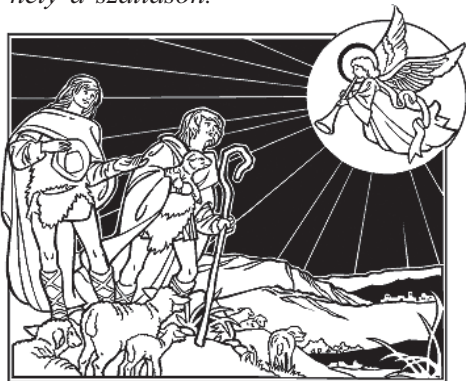
Segíts minket, hogy az adventi időben, lélekben felkészüljünk Jézus Krisztus jövetelére! Vezess minket igaz és őszinte bűnbánatra, hogy tiszta szívvel fogadjuk életünkbe Jézust, a mi Megváltónkat!

Add, hogy születésének napján örvendező szívvel találkozzunk szent Fiaddal és töltsön el minket a hit fénye!

Azokban a napokban történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ez az első összeírás Quirinius, Szíria helytartója alatt volt. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is fölment Galilea Názáret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Ott-tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.

Pásztorok tanyáztak a vidéken kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Ime, nagy örömet adok tudtul nektek és az lesz majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltó nektek, Krisztus, az Úr, Dávid városában. Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.” Hirtelen mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: „Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek!

(Lk2, 1-14)

Advent első vasárnapjával elkezdődött az új egyházi év. Egyházmegyénk lelkipásztori tervét folytatva a következő egyházi évet a Hívások Évének szenteli. Ebben az évben mindannyiunknak lehetőségünk van Istentől kapott saját hivatásunk felismerésére és elfogadására és akár a betegségben is megtaláljuk a hivatásunk örömét.

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét minden nap, és úgy kövessen.” (Lk 9,23)

Pázmánnyal a betlehemi jászol előtt

...Boldog az a ház, melybe Ő bemegy. Minket is megáld, ha befogadjuk őtet. Mert ugyanis nem egyebért jött, hanem miérettünk, a mi jónkért és üdvösségünkért.

Ha ember fia lett, azért lett, hogy mi Isten fiai legyünk. Ha kiseded gyermek, azért ilyen, hogy minket nagyokká tegyen. Ha erőtlén, azért olyan, hogy a mennyei útnak járására minket vastagítson. Pólyába kötöztetett, hogy minket a bűnök köteléből megoldozzon. Posztódarabocskába takartatott, hogy minket az igazságnak mennyegzős köntösébe öltöztessen. Szegénnyé lett, hogy minket gazdagítson. Nincs helye a szálláson, hogy nekünk helyünk legyen a mennyországban.

Idegenben születik, hogy minket mennyei hazánkba vigyen. Sírva született, hogy könnyhullatásunkat megszárazssa. Óh, keserves sírás, mely megszabadít az örök sírástól és fogcsikorgatástól! Óh, áldott posztócskák, melyek letörlik bűneink rútságát! Óh, felséges jászol, melyben nem barmok szénája, hanem angyalok kenyeré helyeztetik! Óh, felséges könnyhullatások, melyben a bűnök, mint vízözönben, elmerültek és mi megmosattunk.

„...Az Isten országa nem jön el szembetűnő módon. Nem lehet azt mondani: Nézzétek, itt van, vagy amott! Mert az Isten országa közöttetek van.” (Lk 17, 20-21)

Isten Országát Béky Gellért S.J. szerzetes a Hold szépségéhez hasonlította.

„Egy holdas éjszakán egy költő hirtelen azzal a kérdéssel fordult a tanítványaihoz, meg tudnák - e neki mondani, miért olyan szép a Hold?

Azok csak bólogattak, egymásra nézve hallgattak. Ekkor a költő így válaszolt. A Hold azért szép, mert mindenkié, azaz senkié. Irigységnek, hatalomnak, gazdagságnak nincs felette hatalma. Ezért ragyog ilyen kedvesen...

Emiatt olyan nagy érték az igazság, a béke vagy a szeretet. Legnagyobb érték mégis az Isten. Mert mindenkié, a tiéd éppúgy, mint az enyém. Az Isten Országával is így vagyunk, csak akarnunk kell és szeretnünk. Bennünk van, a miénk.”

(Részlet a „Miért szép a Hold” c. írásból)

A keresztények adventi arca

„Kérem, várjon itt!” – mondtam egy vak embernek, és egyedül hagytam az állomás egy kevésbé forgalmas helyén. Meg akartam kímélni a fáradalomtól és kellemetlenségtől az úton az információig, a pénztárig és a postáig. Mikor teendőim elvégezte után közeledtem felé, már messziről láttam, amint az emberek elrohannak mellette, egy gyermek megbámulja, egy csomagszállító nagy ívben kikerüli és egy újságárus szégyenkezve távozik tőle a sikertelen üzleti kísérlet után.

Ő, a vak, egészen nyugodtan állt. És nekem is meg kellett állnom egy pillanatra. Meg kellett nézmem az arcát.

A léptek körülötte, az ismeretlen hangok és a zavaros közlekedés hangjai semmilyen jelentőséggel nem bírtak számára. Ő várt. Ez egy türelmes, bizakodó, összeszedett várás volt. Semmilyen kételkedés nem volt az arcán. Arc kifejezésében nem lehetett még nyomát sem látni annak a gondolatnak, hogy én talán nem jövök vissza. Sugárzott belőle az öröm, hogy őt biztosan kézen fogja majd valaki.

Csak nehezen tudtam szabadulni a csukott szemhéjű, meghatóan várakozó arc pillantásától.

Akkor hirtelen megvilágosodott bennem: Tulajdonképpen így kellene kinézzen a keresztények adventi arca. Nekünk is ilyen bizakodó várakozással kell tennünk a saját feladatainkat, és nem szabad megengednünk, hogy a mindennapok rohanása elfelejttesse velünk a várakozás szépségét.

Isten egyszülött Fia ma is itt van köztünk. Az első Karácsonykor megkezdődött párbeszéd Isten és ember között ma is tart. Az ember kérdez és Isten válaszol. És ez a párbeszéd tartani fog mindaddig, amíg egyetlen szív lesz, amely Isten felé dobog, egyetlen kéz, amely imára kulcsolódik, egyetlen ajak, amely Jézus nevét suttogja! Mi az örök Karácsony áldott valóságában élünk: Isten közénk jött és velünk maradt.

Szentmártoni Mihály S.J.